

det Stykke fra Fredericia til Vejle, som jeg ikke troer noget fornuftigt. Menneſte længere holder paa — idetmindſte have de, der have været med at foreslaae det fra først af, fra faldet det. — Jeg ſkal paa Grund af denne min Betragtningſmaaade anſee det for aldeles ſpilbt Tid, om man nu vilde give ſig til at tale om Banens Retning. Jeg haaber, at Udvalget, ſom formodentlig vil blive nedſat, alvorligt vil beſtræbe ſig for, at de forſkjellige Meninger i denne Henſeende kunne komme til at træffe ſammen. Jeg ſkal bemærke, at det ingenlunde er nogen eenſidig Anſtueſe, ſom laae til Grund for det Forſlag, ſom iſſor ſik det omtalte Stemmetal. Vi have en Udtaleſe af Regjeringen tidligere, at et Forſlag, der væſentligt gik i denne Retning, vilde være det, ſom bedſt forenede alle Parter. Jeg vil i den Henſeende henviſe til, hvad der ſtaaer i en Beretning angaaende den jydſke Jernbanefag, ſom er trykt efter Indenrigsministerens Foranſtaltning 1855, Pag. 34. Jeg ſkal ikke opholde Thinget længere ved denne Side af Sagen, men haaber, at der ved anden Behandling ſkal komme til at foreligge et Forſlag, ſom muligt vil vinde et Fleertal for ſig, og ſaavidt det ſkulde ſtee, og det vilde vinde Viſe i det andet Thing, er jeg overtydet om, at den nærværende Indenrigsminister vil tage ethvert Henſyn der til, ſom er ham muligt, — og jeg kan, efter hvad jeg allerede har ytret, ikke antage andet, end at det vil være ham muligt at bevirke en Forandring i det foreløbige Beſtagne. — Der er imidlertid et andet Punkt i denne Sag, ſom jeg nødes til at omtale; det er Lovudkaſtets § 8. Man har deri villet, at Regjeringen ſkulde have det i ſin Magt eenſidig at kunne beſtemme det Tidſløb og den Rækkefølge, hvori Jernbanerne ſkulde fuldføres; dog har man ſtrax villet ſlaae faſt, at Banerne fra Aarhus til Viborg og Randers ſørſt ſkulde fuldføres. Hvad nu det ſidſte Punkt angaaer, ſkal jeg ikke opholde mig derved; thi det hænger ſammen med det andet Spørgſmaal, jeg har omtalt, nemlig i hvilken Retning Banen ſkulde gaae; hvad det Førſte angaaer, maa jeg tilſtaa, at jeg ikke kan være med at give min Stemme til, at en maafkee ukjendt Regjering ſkal kunne tage Beſtemmelſer af en ſaadan Veſtaffenhed. Det

forekommer mig, at vi allerede have haft Erfaringer i Jernbanefagen, ſom gjøre det onſkeligt for Rigsdagen at forbeholde ſig Indflydſe paa Alt, hvad der vedkommer denne Sag, ſaa ofte der gives en virkelig Anledning dertil, og jeg kan ikke nægte, at for mig ſtiller det ſig ſaaledes, at Spørgſmaalet om det Tidſløb og den Rækkefølge, hvori Banerne blive at fuldføre, er et meget vigtigt, med Henſyn til hvilket de meeft afvigende Meninger kunne komme til at gjøre ſig gjældende; det kan ved at lægge en Mynighed ſom den foreſlaaede i Regjeringens Haand komme derhen, at man lader udføre Stykker ſørſt, ſom ere overeensſtemmende med det, den nuværende, ærede Regjering helſt vil have, og ſom maafkee kan være Aarſag til, at man ſener ikke faaer fuldført andre Stykker af Banen, ſom herfra ere bragte i Forſlag. Det forekommer mig derfor nødvendigt, at der bliver faſſat i Lovens ſelv, i hvilken Rækkefølge de forſkjellige Strækninger ſtulde fuldføres, og i hvilket Tidſløb dette ſkal ſtee, dog ſaaledes, at der bliver at tage ethvert nødvendigt Henſyn til Finantſernes Gyde. Derfor vil det efter min Overbeviſning være rigtigt, at det, naar en vis Deel er fuldført, faſſettes ved Lov, hvilken anden Deel der ſkal tages fat paa. — Der blev af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (H. Hage) ytret, at det i og for ſig vilde være billigt og maafkee ogſaa hjælpe til at billiggjøre Expropriationen, naar man lagde den hele Expropriationsſum over paa de Gyde, gjennem hvilke Banen kom til at gaae. Jeg vilde finde det i høiſte Grad ubilligt, om man gik den Vej. Det er min Overbeviſning, at man ſnarere maatte have gaaet den modsatte Vej og lagt den hele Sum paa Statskaſſen; imidlertid ſkal jeg blot udtale dette i Modſætning til, hvad den ærede Rigsdagsmand ytrede og finde mig i, at man bliver ved den Fremgangsmaaade, ſom man nu engang i denne Henſeende er kommen ind paa ved Jernbaneloven. — Jeg kan ikke slutte, ſønd jeg har ytret et Par Ord om Slesvigs Stilling i denne Sag. Det glæder mig hjerteligt, at Slesvig har en ſaa stor Fordeel af at henge ſammen med Danmark, ſom det viſer ſig i nærværende Tilfælde. Det er viſt meget rigtigt, hvad den ærede Minister mener, at der maafkee ikke er